

Mala Gospa u Boričevcu, 2017.g. kao i do sad poradi dislociranosti Boričevljana, praksa je da se župni patron u Boričevcu slavi u subotu uoči Male Gospe. Taj dan možemo zateći u Boričevcu osim živih svjedoka progona, kojih je svaki dan sve manje, potomke, koji i danas traže ognjišta svojih predaka. Ali i hodočasnike, koji dolaze odati pijetet žrtvama zločina nad Hrvatskim narodom.

Mi Hodočasnici iz Slavonije se ne predajemo, u Vinkovcima u 00,30 sati prva ulazi, naša teta Marija Jurić rođ. 1938.g. a rodom iz Nuštra udana za prognanika iz Župe Boričevac. I prati nas neprestano, i ne odustaje. Preko Županje Štitara, Sikirevaca, S.Broda te zadnji hodočasnici u 03,00 sati ulaze u općini Sibinj i krećemo prema Boričevcu i tu nastavljamo s putovanjem, Karlo Peh povede molitvu u zahvalu Majci Božjoj što nas okuplja. Mada uvijek stižemo u 08.30, i ustaljenim redoslijedom preuzimao zadaće. Odmora nema, dužnosti nas ne štedi, u Lovačkoj kući izvršimo pripreme sale za ručak poslije svete mise. Tu nam se ujedno mlađi članovi presvuku u ličku nošnju. Svakako da ne možemo a ne zahvaliti se domaćim mještanima koji nam izađu u susret, i omoguće isti prostor. Al kako smo ove godine dočekani na cesti kišom, i poteškoćama sa busom, tek pred crkvu stižemo u 10,45, a tu nas dočeka naš župnik Dino Rupčić. Kiša koja je neprestano padala nije nas omela, u kratkom vremenu organiziramo se i na ulaznim vratima dočekamo našeg gosta, Riječki nadbiskup i metropolit mons.dr.sc. Ivan Devčić sa pjesmom Vila Velebita.

Misno slavlje posvećeno rođenu blažene Djevica Marije. Nadbiskup je nakon pozdrava župnika Rupčića istaknuo da je prvi puta u Boričevcu. U prigodnoj propovjedi nadbiskup je opisao Marijin život i osobito stavio naglasak na njezinu vjernost Bogu. Te se dotaknu svojih sjećanja iz rane mladosti i stupanja u redovničku službu. Negdje na počecima redovničkog puta na kratko se zatekao u Njemačkoj te na željezničkom kolodvoru u razgovoru sa Nijemcem rođenim u jednom manjem mjestu u Banatu. Kako je isti nakon rata odlučio se vratiti u rodni kraj, i tu se zatakne pred svojom kućom koja mu je oduzeta nakon završetka drugog svjetskog rata. Iako

je priznao da je u Njemačkoj ostvario sve blagodari ugodnog života, ipak nije imao ono za čime svaki čovjek žudi. Gledajući u kuću iz koje je protjeran shvatio je da u stvari nema ništa, nema rodni zavičaj i nebo koje rađa sunce baš takvo na kakvo je naviko tu u rodnu zavičaju.

Za vrijeme Sv. Mise nadbiskup je blagoslovio obnovljeni barjak s likom Majke Božije koji je dar nas boričevljana svojo župi. Misu je pjevanjem animirao zbor mladih iz Sv. Roka Vis Svjetlo. Na kraju Mise u ime udruge Boričevljana najstariji Boričevljan naš Joso Franjić poklonio je nadbiskupu uokvirenu fotografiju crkve u Boričevcu i bocu domaće rakije ukrašene slavonskim zlatovezom. Supružnici Markovinović darovali su župniku Dinu za župu Boričevac novi kalež i pliticu te novi svijećnjak za oltar. Na Misi je nazočio dio hodočasnika iz Drvara i Ogulina i župljani župe Sv. Ivana Pavla II iz Donjeg Lapca. Po završetku svete mise, preselili smo se u lovačku kuću na ručak. Mi Slavonci svake godine organiziramo ručak za sve hodočasnike pristigle iz cijele Hrvatske. I bude pjesme ne samo slavonske, nego i ličke. Problem nas putnika iz Slavonije je što iz godine u godinu 60 mjesta bude popunjeno a poneki hodočasnik ne dobije prigodu stići u Boričevac. Mada po nekoj logici, ako znamo da je samo Boričevac imao 119 kućnih brojeva, uz ostala mjesta (9) u Župi, i ako uzmemo u obzir od progona jedan kućni broj može danas brojati i do 80 članova. Moguće je pretpostaviti nas iz Župe Boričevac može doseći broj do 10 000 što živih što potomaka. Moramo biti svjesni većina ih živi u Bjelovaru i Zagrebi, zašto danas samo dolazi autobus putnika iz daleke Slavonije, uvijek se pitamo mi Slavonci. I nemamo odgovor, ne možemo vjerovati da netko od nas manje cijeni ili voli svoje pretke. A što je drugo po srijedi ne znamo. Možda poradi toga što smo mi u Slavoniji bili

protjerivani i u domovinskom ratu, te imamo snažnije osjećaje prema rodnom kraju naših djedova. Dok naš Zagreb kao i naš Bjelovar ipak su živjeli u popriličnom miru. Al što je tu je, kaže stara poslovice čemu tjerati nekoga u crkvu ako se neće bogu molit. Možda dogodine bude drugačije. Po završetku ručka ispjevanih pjesma, naš nadbiskup od nas zatraži pjesmu za rastanak i to NEDIRJATE MI RAVNICU, napušta nas teška srca, prinuđen preseliti se u Donji Lapca tamo ga čeka sveta misa u 17,00 sati. Mi se potom pakujemo kao uvijek ostavimo urednost iza sebe istu onakvu kakva je zatečena. Već u samom polasku kiša nas ne napušta, autobus ne prestaje puštat vodu, i što ćemo nego svariti do Udbine pomolit se za sve Žrtve hrvatskog roda. Ne zadržavamo se dugo nego vraćamo na put, ne možemo kriti da se osjeti umro u hodočasnicima. Umor ne traje dugo, jer uskoro uzimam terapiju, i krene u busu pjesma, tako se dotaknemo svih napjeva diljem hrvatske, jer put je dug. Tek u Sibiru stižemo oko 22,30 sati i naš pozdrav pri napuštanju busa je VIDMIO SE DOGODINE. Zadnji putnici napuštaju bus u 00,30 sati i opet je tu naša teta Marija. Koja ako je Bog poživi kao i zdravlje i na godinu sve iz početka. Možda smo mi Slavonci sebični, možda mi odlazimo na ognjišta svojih predaka zato što ne znamo uživati u repriznim sapunica, ili naprosto želimo da nas naši potomci ne zaborave kao što mi ne želim zaboraviti svoje pretke. Možda potomci Boričevljana ne znaju da je narodni heroj Republike hrvatske Đoko Jovanić priznao da su Ustanici tih dana ubili, oko 900 ljudi, da 900. i tad netko u RH a SFRJ za ta junačka djela odlikova ga kao narodnog heroja 1951.g.

Čovjek zdrava razuma, pita se zar zaista netko u sadašnjosti može odlučiti kome će budućnost dati istinu za pravo. Ako govorimo o sadašnjosti iz vremena počevši s 27.srpnjem 1941.g. eto danas je istina da Žrtve pokolja naših Ivezića počivaju na groblju u Boričevcu. Pitam se dragi moji potomci Župe Boričevac, ako su se u Srbu skupljali da bi prikrili zločin i laž, bismo li mi trebali i dalje dolaziti i pokloniti se žrtvama Ivezića. Kao i onim drugim za koje ne znamo gdje su, a naši su.

